

Peter Mackenzie Millman (1906–1990)

Op 11 december 1990 overleed de bekende Canadeese meteoronastronoom Peter Millman op de leeftijd van 84 jaar. Tot op hoge leeftijd bleef Dr. Millman actief; de laatste jaren hield hij zich vooral met het onderwijs bezig.

Peter Millman werd geboren op 10 augustus 1906 in Toronto, Canada. Zijn schoolopleiding kreeg hij in Japan waarna hij zijn graden behaalde aan de University of Toronto en de Harvard University. In de jaren twintig was hij verbonden aan het Dominion Astrophysical Observatory en vanaf 1933 tot aan de oorlog aan het David Dunlap Observatory in Toronto.

Tijdens de tweede wereldoorlog was als als squadron leider in dienst bij de Royal Canadian Air Force. In 1946 kon hij nog de grote Draconidenregen boven Canada waarnemen vanuit een RCAF toestel. Hieruit zijn zeer waardevolle gegevens over de Draconiden voortgekomen.

In de jaren na de oorlog werd Peter Millman hoofd van de afdeling Stellar Physics van het Dominion Observatory, waar hij tot 1955 zou blijven. Zijn echte interesse lag echter meer bij het interplanetair materiaal en de atmosfeer. In 1955 werd hij hoofd van de afdeling Upper Atmosphere Research bij de National Research Council of Canada. Op deze positie zou hij tot zijn pensioenering in 1971 blijven.

Peter Millman heeft vele vooraanstaande posities bekleed. Tussen 1960 en 1962 was hij President van de Royal Astronomical Society of Canada, tussen 1962 en 1966 President

van de Meteoritical Society en tussen 1964 en 1967 President van IAU Commissie 22 (Kometen en Interplanetair stof). Na zijn pensioenering was Peter Millman nog Secretaris van de Canadian Astronomical Society (-1977) en vanaf 1973 was hij voorzitter van de IAU Werkgroep inzake naamgeving binnen het zonnestelsel.

Vele tientallen artikelen over het meteoronderzoek zijn in de loop der jaren door Peter Millman geschreven, waaronder een aantal standaardwerken. Het meest in het oog springend is zijn pioniersrol op het gebied van meteorspektra. Millman was één van de eersten die het grote belang van dit onderzoek aan meteoren onderkende. Een klassifikatie van meteorspektra naar zijn voorstel is heden ten dage nog in gebruik. Ook had hij de leiding over het Canadeese Super Schmidt camera projekt waarmee vele tientallen precisie fotografische banen werden vastgelegd vanuit Meanook en Newbrook. Het bekende Canadeese Springhill meteor observatorium was zijn initiatief en hij probeerde er nieuwe technieken uit en instrueerde er visuele waarnemers. Het grote belang van visueel werk is door Peter Millman altijd onderstreept en hij besteedde veel tijd aan popularisering. Na zijn pensioenering is hij zich met name gaan toeleggen op het verzorgen van sterrekunde lessen op middelbare scholen. Een markant persoon binnen de meteorenwereld is niet meer. Op zijn werk kunnen wij echter nog vele jaren voortbouwen.
Hans Betlem.

Komeetontdekkers overleden.

Op 30 mei 1990 overleed de Zuid-Afrikaan *Jack Bennett*, die vooral bekend is geworden door de ontdekking van komeet Bennett 1970 II. Deze komeet was in het voorjaar van 1970 een schitterende verschijning aan de ochtendhemel met een maximale helderheid van de 1e grootte en een fraaie staart. In Japan overleed op 26 augustus 1990 *Minoru Honda* op 77 jarige leeftijd. In het grote legioen van Japanse komeetontdekkers was hij één van de bekendsten. Niet minder dan 12 kometen werden door hem ontdekt in de jaren 1940 - 1968. Hieronder was de kort-periodieke komeet P/Honda-Mrkos-Pajdusakova, die vorig jaar nog door enkele Nederlandse waarnemers kon worden waargenomen. Naast zijn komeetontdekkingen genoot Honda ook bekendheid vanwege de vele novae die hij ontdekt heeft.

Bron : *Kometen Nieuwsbrief* 50. Februari 1991

BMS beëindigd

De in 1969 door Robert Mackenzie opgerichte *British Meteor Society* is per 31 december 1990 officieel opgehouden te bestaan. De BMS ging een te grote werkdruk opleveren voor de enige stuwende kracht: zijn oprichter.

Tussen 1969 en eind 1990 verscheen viermaal per jaar de BMS publikatie *Meteoros*; de laatste jaren voornamelijk gericht op planetoïden. De meest bekende en tevens meest controversiële BMS publikaties waren echter de BMS Radiant Catalogie, die in 1973, 1976, 1981 en 1986 verschenen.
Hans Betlem